

Publicerad 2006-09-29 09:41 av dark__sign

En kort berättelse skriven på bussen här om dagen

Livet genom en fönsterruta

Bussen kränger kraftigt i den skarpa svängen. Jag tappar balansen en aning, men faller sedan ned på ett blågrönt säte invid ett av fönstren. Världen utanför är mörk, orangea och blåvita ljus passerar fort förbi. Bilar och gatlyktor, nattens små ljuspunkter och de ensamma vandrarnas enda vänner. En regndroppe slår stelt ned mot bussens ruta, den sprids med ett hårt ljud ut över glaset. Jag blinkar förvånad men blir inte lika förvånad när nästa slår ned mot rutan. Med en suck sjunker jag ihop i sätet, bussen är nästan tom med undantag av två ungdomar och en äldre farbror i trasiga kläder.

Jag försöker tänka efter en aning, jag vill känna en pirrig känsla i kroppen, eller åtminstone någon form av empati. Dock är det enda jag känner apati och inget annat. Likgiltighet inför kärlek är aldrig ett bra tecken, för min del är det tredje gången gillt. Han vill att vi försöker, att han kan backa ned, att vi kan börja om. Det borde finnas sorg i mig för att det inte fungerar, det borde finnas någon i mig som vill fortsätta. Jag ser ut genom fönstret, tre nya regndroppar har bildat en grupp med de två föregående, de har smält ihop till en stor blöt fläck. Jag skulle också vilja ha möjligheten att blandas med någon och en gång för alltid finna en person att leva i symbios med.

Jag kan se vardagen framför mig samtidigt som vi passerar en öde busshållsplats. Jag skulle kunna gå runt naken i vardagsrummet och sjunga högljutt på en vers som bara inte vill lämna mitt sinne. Jag skulle kunna ligga i badkaret och ogenerat se på medan min älskade går in för att gå på toaletten. Vi skulle prata om allt och inget alls, men främst om våra studier. Tillsammans skulle vi kunna äta morgongröten och precis som min mamma och pappa bråka om DN för att i brådrasket innan avfärd åtminstone få lite omvärldsnyheter till livs. På fredagskvällar kunde vi sjunka ihop i soffan framför TV:n och bara se på något onödigt.

Den elektroniska rösten ropar upp namnet på min hållplats. Jag reser mig upp och håller på att falla igen då jag trycker på stoppknappen. Bussen bromsar hastigt in vid den av klyftiga ungdomar utan något vettigt att göra, förstörda och krossade busskuren. Jag kliver av den röda farkosten och möts av tre regndroppar på min hjässa, snart faller regnet tungt på mig. Det väter kläderna och kyler ned mig, som om saker inte kunde bli värre. Gatlyktorna följer mig hem till dörren, deras orangea ögon ser tragiskt på mig som om vi delar samma öde.

”Vi existerar som andras ljuspunkter.” Mumlar jag bittert samtidigt som jag med ett metalliskt klickande från låset lyckas få upp den gröna dörren.

Gatlyktorna svarar mig inte och med en djup suck stiger jag in i hallen. Där är det mörkt och kallt, någon har glömt att slå på elementen. Jag känner mig lika kall som elementen och lika dyster som lamporna och natten utanför.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren dark__sign med Poeter.se id #5111 innehar upphovsrätten